

Sygn. akt: I C 77/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Polak
Protokolant:	p.o. sekr. sądowy Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2017 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko L. S.

o zapłatę

Powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. pozwem z dnia 02 stycznia 2017 roku domagał się zasądzenia od pozwanego L. S. kwoty 9,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 146,67 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również zasądzenia kosztów postępowania wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę na świadczenie usług telekomunikacyjnych. Ponadto powód podniósł, iż (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonał przelewu przysługujących mu wierzytelności wobec pozwanego na rzecz powoda (pozew k. 4-6v).

Pozwany pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawił oraz nie złożył stanowiska na piśmie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2016 roku została zawarta pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowa przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 8)

Zgodnie z wyciągiem z listy dłużników wobec L. S. przysługiwała wierzytelność w wysokości 146,67 zł.

(dowód: wyciąg k. 9)

W dniu 21 października 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wystawiła przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia stwierdzając, iż posiada wierzycelność wobec pozwanego na kwotę 9,23 zł z tytułu zawartej z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy.

(dowód: wezwanie k. 10)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty oraz ich kserokopie, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem nie zachodziła konieczność prowadzenia postępowania w tym zakresie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ponadto z uwagi na nieudowodnienie istnienia nie tylko samego roszczenia, ale również i jego wysokości.

Podkreślenia wymaga na wstępie okoliczność, iż z uwagi na niezajęcie przez stronę pozwaną merytorycznego stanowiska w sprawie istniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego zgodnie z art. 339 par. 1 kpc.

Nie sposób jednak nie zauważyć, iż w sytuacji gdyby nawet strona pozwana nie zajęła w toku postępowania stanowiska co do dochodzonego przez powoda żądania, to niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego (w razie braku stanowiska strony pozwanej) oddalającego powództwo.

Uznanie przez sąd, zgodnie z przepisem art. 339 § 2 k.p.c., za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia, bowiem sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, ze stanowiska przepisów prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex, nr 7094, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142).

Podkreślenia wymaga, iż Sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda, jeśli ogólnie prima facie twierdzenia jego nie wywołują wątpliwości. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150).

Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko powyższe nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97).

Z przedstawionych przez powoda dokumentów nie wynika wysokość zadłużenia strony pozwanej.

Wskazany przez powoda wyciąg z listy dłużników zgodnie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku sygn. akt P 7 /09, Dz. U. z dnia 5 kwietnia 2011 r. ma co najwyżej charakter dokumentu prywatnego, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie - art. 245 k.p.c. i nie korzysta z domniemań prawnych jakie zarezerwowane są dla dokumentów urzędowych. Zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe w zw. z art. 245 k.p.c. stanowi dowód jedynie tego, że bank

złożył oświadczenie o istnieniu wobec strony pozwanej zadłużenia z tytułu należności głównej oraz z tytułu odsetek umownych.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r. , I PKN 660/00).

Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 .12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków, tym bardziej jeżeli strona powodowa reprezentowana jest w niniejszej sprawie przez fachowego pełnomocnika.

Powód powyższego nie uczynił, nie dołączył nawet umowy pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną pozwaną, zaś dołączone do akt sprawy dokumenty uniemożliwiały zweryfikowanie prawidłowości sposobu wyliczenia kwoty roszczenia głównego oraz odsetek.

Powód w żaden sposób nie wykazał także zdaniem Sądu faktu, iż pozwany został powiadomiony o cesji wierzytelności, albowiem w aktach sprawy brak jest takiego dokumentu.

W konsekwencji uznać należy, iż to na stronie powodowej ciążył ciężar wykazania zarówno istnienia wierzytelności stanowiącej podstawę dochodzonego w tej sprawie roszczenia, jak i wykazania wysokości wierzytelności faktycznie w stosunku do pozwanego istniejącej. Na mocy przedstawionych przez powoda dokumentów nie można było ustalić, czy umowa będąca podstawą istnienia zobowiązania pozwanego faktycznie została zawarta, a jeśli tak, to czy została wypowiedziana i to skutecznie. W efekcie w rozpoznawanej sprawie strona powodowa nie wykazała ani skutecznego nabycia dochodzonej wierzytelności, ani jej wysokości, zaś brak wykazania podstaw faktycznych powództwa skutkuje jego oddaleniem, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.